

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka- Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 31 stycznia 2018 roku sprawy:

N. K. c. T. i D. z domu Ź.

ur. (...) w M.

oskarżonej o to, że: w okresie od 26 maja 2017 roku do 27 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu, ze skutkiem w S. woj. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając w warunkach czynu ciągłego doprowadziła E. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 280 zł., w ten sposób, że korzystając z założonego przez siebie konta w portalu społecznościowym F..pl, wystawiła ogłoszenie oferując do sprzedaży lalkę M. H. C., a po nawiązaniu z nią kontaktu przez E. K., zawarła z nią umowę kupna- sprzedaży lalek M. H. C., z której nie miała zamiaru się wywiązać i pomimo otrzymania dwóch przelewów w łącznej kwocie 280 zł tytułem zakupu lalek M. H. C. i kosztów przesyłki na swój rachunek bankowy o nr (...) nie przesyłała pokrzywdzonej zakupionych lalek M. H. C. ani nie zwróciła wpłaconych pieniędzy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. oskarżoną N. K. w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w okresie od 26 maja 2017 roku do 27 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu, ze skutkiem w S. woj. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając w warunkach czynu ciągłego doprowadziła E. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 280 zł., w ten sposób, że korzystając z założonego przez siebie konta w portalu społecznościowym F..pl, wystawiła ogłoszenie oferując do sprzedaży lalkę M. H. C., a po nawiązaniu z nią kontaktu przez E. K., zawarła z nią umowę kupna- sprzedaży kolejnych dziesięciu lalek M. H., z której nie miała zamiaru się wywiązać i pomimo otrzymania dwóch przelewów w łącznej kwocie 280 zł tytułem zakupu lalek M. H. na swój rachunek bankowy o nr (...) nie przesyłała pokrzywdzonej zakupionych lalek M. H., ani nie zwróciła wpłaconych pieniędzy, to jest dokonania przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 k.k., wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz E. K. kwoty 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych wydatkami obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;
- 3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;
- 4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom i podmiotowi zobowiązanemu przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego

pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
 2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
 3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
 4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
 5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).
- 1) należy wybrać właściwy zwrot;
 - 2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.).

Sygn. akt II K 795/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

Zamieszkała w C. N. K. korzystając z należącego do niej konta na portalu społecznościowym F..pl, w miesiącu maju 2017 roku, oferowała do sprzedaży używaną lalkę M. H. C., którą to wystawiła na licytację. Powyższą ofertą zainteresowała się zamieszkała w S. E. K., która ostatecznie wygrała przedmiotową licytację. W związku z tym podjęła ze sprzedającą korespondencję poprzez portal F..pl, w której ustaliła, że lalka M. H. C. zostanie wysłana w paczce za pośrednictwem Poczty Polskiej za kwotę 30 złotych. E. K. wkrótce potem, w dniu 26 maja 2017 roku dokonała przelewu bankowego kwoty 30 złotych na rzecz sprzedającej. W trakcie korespondencji N. K. zaoferowała kupującej 10 innych lalek M. H., których cenę wspólnie uzgodniły na kwotę 250 złotych, zaś wysyłkę obydwie ustaliły za pośrednictwem kuriera. W związku z tym, w dniu 27 maja 2017 roku E. K. ponownie dokonała przelewu bankowego na rzecz sprzedającej N. K., tym razem na kwotę 250 złotych. Sprzedająca jednak nie wysłała zakupionych lalek. Kupująca wielokrotnie podejmowała próby kontaktu ze sprzedającą poprzez portal społecznościowy F..pl, które nie przyniosły rezultatu. Po pewnym czasie N. K. zablokowała E. K. na wskazanym portalu F..pl, co spowodowało niemożność

odbierania wiadomości od niej. Na zapytania dotyczące przedmiotowej transakcji zapewniała, że zwróciła wyżej wskazaną, wpłaconą tytułem zakupu lalek M. H. kwotę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy dowodów w postaci: wyjaśnień oskarżonej N. K. – k. 55, zeznań pokrzywdzonej E. K. – k. 1v-2, 57-57v, 74v-75 oraz na podstawie dowodów takich jak: informacja o przestępstwie - k. 1-2, wydruk z korespondencji - k. 4-18, potwierdzenie przelewu - k. 19-20, informacja (...) k. 39-40, zaświadczenie o stanie majątkowym - k. 50, 61-62, dane o karalności - k. 58-60, wywiad policyjny - k. 63.

Oskarżona **N. K.** podczas przesłuchania w toku dochodzenia, przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu jedynie częściowo. Wskazała ona bowiem, że umieściła na portalu społecznościowym F. informację, o tym, że ma do sprzedania lalki M. H. oraz że lalki te kupiła od niej E. K. za kwotę 280 złotych. Nadto przyznała, że nie wysłała zakupionych lalek. Zaznaczyła jednak, że zwróciła pieniądze za towar oraz że poinformowała o tym kupującą. Wskazała także, że następnie E. K. przestała się z nią kontaktować i zablokowała ją na portalu społecznościowym F..pl. (...) oskarżona zapewniła, że okaże potwierdzenie zwrotu uiszczonej na jej rzecz kwoty na rozprawie. W postępowaniu sądowym, wobec rozstrzygnięcia sprawy pod nieobecność oskarżonej, Sąd bazował na złożonych przez nią uprzednio wyjaśnieniach.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej N. K. nie zasługują w pełni na wiarę stojąc w opozycji do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki sytuacji. Podnieść należy, iż zeznania pokrzywdzonej, poparte dowodami w postaci dokumentacji dotyczącej zakupu przez Internet, dowodami wpłaty, informacji Banku (...), nie pozostawiają wątpliwości co do faktu, że E. K. faktycznie została oszukana przez N. K., która korzystając z należącego do niej konta na portalu społecznościowym F..pl oferowała do sprzedaży początkowo jedną lalkę M. H. poprzez wystawienie jej na licytację. Pokrzywdzona dokonała bowiem dwóch wpłat w kwotach 30 złotych oraz 250 złotych, tj. łącznej kwoty 280 złotych tytułem zakupu 11 lalek na rzecz oskarżonej, co miało związek z dokonanymi uzgodnieniami odnośnie sfinalizowania transakcji. Po dokonaniu wskazanych płatności N. K. faktycznie przestała odpowiadać na wiadomości pokrzywdzonej, a następnie zablokowała ją na portalu społecznościowym F..pl, za pośrednictwem którego się one komunikowały. W ocenie nadto Sądu nie budzi wątpliwości tożsamość kontrahentki pokrzywdzonej korzystającej z konta na portalu F..pl z oskarżoną N. K.. Przede wszystkim bowiem E. K. dokonała wpłaty łącznie kwoty 280 zł na rzecz właśnie osoby o tych personaliach (dowody wpłaty k. 19, 20), na jej konto bankowe (zestawienie operacji z k. 39-40). Podnieść też należy, iż sama N. K. w swoich wyjaśnieniach nie próbowała tłumaczyć zaistniałej sytuacji faktem, że inna osoba miałaby wykorzystać jej dane osobowe. Nadto należy wskazać, że nie budzi wątpliwości, że oskarżona nie zwróciła wpłaconej na jej rzecz kwoty kupującej. Brak bowiem jakiegokolwiek potwierdzenia dokonania zwrotnego przelewu bankowego. Zaznaczyć należy, że mimo zapewnień oskarżonej, że taki dowód dostarczy na rozprawę, nie przedstawiła ona w Sądzie takowego dokumentu ani nie stawiła się na rozprawę w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji.

Opierając się zatem na powyższych ustaleniach i rozważaniach **Sąd uznał winę oskarżonej N. K. za udowodnioną.** Jako osoba dorosła, funkcjonująca w społeczeństwie, oskarżona przedmiotowego czynu dokonała, w ocenie Sądu ze świadomością przekroczenia zasad porządku prawnego, wśród których szacunek dla mienia innych osób jest jedną z podstawowych. Uznając oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej czynu Sąd jednocześnie dokonał nieznacznej korekty jego opisu, przede wszystkim uszczegółowiając liczbę zakupionych lalek oraz ich nazwę. Sąd podzielił zaś kwalifikację prawną czynu z art. 286 § 1 k.k. – doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd.

Jako okoliczności obciążające przy **wymiarze kary** Sąd uwzględnił przede wszystkim brak działań oskarżonej zmierzających do naprawienia szkody oraz podjęcie przez oskarżoną przemyślanych i konsekwentnych działań w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem innej osoby. Należy przy tym zaznaczyć, iż – jak wynika z danych o karalności (k. 58-60) - czyn ten był jedynie elementem prowadzonej przez oskarżoną działalności polegającej na dokonywaniu oszust na rzecz innych osób, za co aktualnie była ona już czterokrotnie karana. W czasie dokonywania przedmiotowego

czynu N. K. była jednak osobą niekaraną, co stanowi istotną okoliczność łagodzącą wymiar kary. Ponadto, jako okoliczności łagodzące Sąd dostrzegł także młody wiek oskarżonej, a także prowadzenie przez nią ustabilizowanego trybu życia, wyrażającego się w pracy zarobkowej.

Wyważając powyższe okoliczności **Sąd wymierzył** N. K. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd jednocześnie warunkowo zawiesił na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. na okres próby 2 (dwóch) lat, zważywszy na istniejące okoliczności łagodzące oraz uznając, iż będzie to jeszcze wystarczające dla osiągnięcia względem oskarżonej celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie istnieje bowiem podstawa do stwierdzenia, iż oskarżona nie popełni więcej przestępstwa i będzie przestrzegała porządku prawnego. Wobec tego, mając na względzie, że wymiar kary jest aktem celowym, a w przypadku tego typu przestępstw celem kary jest uzmysłowienie sprawcy naruszeń jakich przepisów się dopuścił i zapobieżenie im w przyszłości, uznać należy, iż wymierzenie oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest celowe, ani konieczne, nie jest także zgodne z celami kary i nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w kodeksie karnym. W ocenie Sądu realna możliwość zarządzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżona będzie nadal naruszała obowiązujący porządek prawny, będzie najskuteczniejszym środkiem motywującym ją do zmiany swego zachowania. Jednocześnie, na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd w celu wzmocnienia wychowawczych i resocjalizacyjnych oddziaływań na oskarżoną oddał ją pod dozór kuratora. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł względem oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz E. K. kwoty 280 złotych, które to rozstrzygnięcie, wobec złożenia przez pokrzywdzoną stosownego wniosku, było obligatoryjne.

Tak ukształtowane orzeczenie o odpowiedzialności karnej za ten czyn uwzględnia w ocenie Sądu stopień winy N. K. i społecznej szkodliwości jej czynu, spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

Uwzględniając sytuację majątkową N. K., w szczególności wysokość jej wynagrodzenia za pracę oraz brak majątku, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska